

[Ritta Ahm.]

manden for Kommunernes Landsforening gang på gang, hvor lejlighed har været til stede, har talt nedsættende om nærdemokratiet, selv om ministeren i denne stund har siddende et udvalg, der behandler alle de nærdemokratiske begreber for at finde frem til de bedst egnede. Nu tror man, at man med et pennestrøg eller med ganske få sætninger i en lov kan ud-slette alt det græsrodsdemokrati, der er vokset op gennem årene og særlig efter kommunalreformens, ved at tvinge det gennem partiforeningerne for derved at puste liv i de gamle vælgerforeninger, som også er blevet kaldt politiske ødegårde. Det var ellers en smart idé, men jeg hopper altså ikke på den.

Nærdemokrati har, som jeg har udtalt utallige gange, ikke noget som helst med partipolitik at gøre. Bydelsråd tilgodeser ikke ønsket om befolkningens indsigt i og påvirkning af byens styre og forfatning, fordi nærdemokratiet ikke kan kanaliseres gennem de partipolitiske grupperinger. De eksisterende lokalråd kan bedre varetage de lokale interesser, idet de repræsenterer både områdets beboere og erhvervsdrivende m. fl., mens folkevalgte bydelsråd alene er et udtryk for den politiske opdeling og opfattelse i det lokale område. Hvad hjælper det, at den lokalgeografiske demokratisering fremmes, når det sker på bekostning af den politiske demokratisering?

Vi kan derfor ikke tilslutte os § 52 i den nuværende formulering, men vil derimod gerne være med til at styrke og formalisere de eksisterende lokalråd, der findes i dag. Jeg vil naturligvis gå ind i et meget positivt udvalgsarbejde, men ikke for at styrke de partipolitiske bydelsråd.

Kaj Hansen (DKP):

Når vi nu skal ændre de kommunale styrelseslove, synes jeg ikke, det er en heldig fremgangsmåde, ministeren har valgt. Her får vi først et forslag om Københavns styrelse, senere skal vi behandle et forslag til kommunernes styrelse i alle øvrige kommuner, og der sidder i øjeblikket et udvalg, der skal afgive betænkning om nærdemokrati. Alle disse ting hænger jo i virkeligheden sammen, og dem skulle man have haft en sideordnet behandling af. Det, det må dreje sig om, er, at man får ordninger, som stort set er fælles for alle kommuner, også for København. Jeg sagde stort set, for selvfølgelig kan der være områder, hvor man er nødt til at

fravige de regler, som skal gælde i det øvrige land. Men man kunne også, som hr. Jacob Sørensens var inde på, ud fra en sådan problemstilling se, om det ikke var muligt at indarbejde det i én lov om styrelse for kommunerne.

Der er i øvrigt mange ting i dette forslag om styrelseslov, som vi ikke kan tiltræde i den form, det har fået, og jeg håber, det vil undergå betydelige ændringer i udvalgsarbejdet.

Antallet af borgerrepræsentationsmedlemmer siger man fastsættes i styrelsesvedtægten. Ja men hvad står der i styrelsesvedtægten? Det ved vi ikke noget om endnu. Derom skal Københavns borgerrepræsentation afgive et forslag inden den 1. april 1977. Med den indstilling, et lille flertal har i borgerrepræsentationen, er man indstillet på at køre videre med loven fra 1913 om 55 borgerrepræsentationsmedlemmer. Derfor kan jeg allerede på forhånd sige, at hvis vi ikke får garanti for, at der i styrelsesvedtægten sker en betydelig udvidelse af antallet, agter vi at stille forslag om, at det kommer med i selve styrelsesloven.

Der er andre, der har været inde på spørgsmålet om indkaldelse af stedfortræder, når et medlem er forhindret i at være til stede.

I den anledning vil jeg gerne spørge ministeren: når der var et flertal i Københavns borgerrepræsentation, der var enigt om én måned, hvorfor kommer ministeren så her og stiller forslag om, at der skal gå to måneder, når ministeren på andre områder har været meget villig til at rette sig efter borgerrepræsentationens indstilling? Vi har her i folketinget en 7 dages regel, og selv om der ikke holdes møder i borgerrepræsentationen 3-4 dage om ugen, ville det være rigtigt, at man kom i hvert fald ned på én måned eller måske endnu kortere tid.

Hvad angår magistratsordningen, ved jeg fra vores gruppe i borgerrepræsentationen, at opdelingen i afdelinger ville blive bedre, hvis man i stedet for 6 borgmestre og 6 afdelinger havde 7, men det kan vi komme tilbage til.

Så er der spørgsmålet om § 52. Så vidt jeg læser denne paragraf, tager den i virkeligheden sigte på at kvæle lokalrådene i København. I stedet for dem skal vi have den samme model, som Københavns borgerrepræsentation har, og dertil sådan nogle minibyråd ude omkring, der er en klar afspejling af partistillingen i borgerrepræsentationen. Og så snakker man om nærdemokrati – det her er lige det modsatte. Det, man skulle gøre, var at bygge videre på lokal-